

по добро на тебѣ да похвалятъ, освѣтъ твоѣта хубость и цвѣтія, които сѣ само забодени на тебе, и които щещъ сега пакъ да смъкнешъ? Тѣх- нитѣ похвалителны речи ся относятъ на искусството на онзи, който ты е правилъ, а не на тебе. Ахъ Боже, ако на тебе нищо друго за похвала достойно не е било, то бы азъ била една нещастна майка! О моя любезна и добра Ружице, труди ся за такива свойства, които ще ти служатъ на честъта.»

Повече нежели сичко, щото е Софія говорила да бы могла Ружица да възпитае, дѣйствувалъ е хубавыякъ майчинъ примѣръ. Цѣлото майчино владѣніе было е като свѣтло и чисто огледало, въ което дъщерята по цѣлъ день предъ очитѣ си имала, какъ треба да ся владѣе и каква треба да бъде.

Въ тѣхнитѣ дворѣ намѣрвала ся една малка съ хубави икони накічена черква. Въ тѣзи черква много пѣти колѣничала е смирената майка съ голѣма побожностъ предъ олтарьтъ, която ся е топила въ молитвы, а лицето ѣ като преобразено бѣше. Молящата майка била е за Ружица като нѣкое небесно вижданіе, което е и нѣйното сърдце къмъ небето подигало. Ружица е туй съ очитѣ си гледала, а заедно дълбоко въ сърдцето си осъщала: »Какъ е най благородно и най блаженно отъ сичкитѣ чувствованія—истинното благоговѣніе.»

Таково добро съспитаніе, безъ добъръ плодъ